

GLAVA PRVA

Dementni Dudley

Dosad najtoplji dan ljeta polako se primicao kraju, a među velikim, kockastim kućama u Kalininu prilazu vladala je sanjiva tišina. Automobili parkirani na kolnim prilazima ispred kuća nisu, kao obično, blistali od čistoće - prekrivala ih je gusta prašina. Budući da je polijevanje šmrkovima bilo zabranjeno zbog suše, nekoć smaragdnozeleni travnjaci sparušili su se i požutjeli. Lišeni omiljenih razbijbriga poput pranja automobila i košnje trave, stanovnici Kalinina prilaza zavukli su se u zaklon svojih hladovitih kuća, nadajući se da će široko otvorenim prozorima odnekuda domamiti povjetarac. Vani je bio samo jedan dječak tinejdžerske dobi, ispružen na leđima u cvjetnoj gredici ispred kućnog broja četiri.

Bio je to mršavi, crnokosi dječak s naočalama. Izgledao je ispijeno i pomalo nezdravo, kao da je u kratkom vremenu naglo izrastao. Nosio je poderane, prljave traperice, vrećastu, ispranu majicu i tenisice s napola odlijepljenim potplatima. Pojava Harryja Pottera nije pobudjivala simpatije kod njegovih susjeda, mahom poklonika ideje da bi neurednost trebalo kažnjavati zakonom, no te je večeri veliki grm hortenzije jamčio da će ostati nevidljiv prolaznicima. U stvari, čak bi ga i tetak Vernon ili teta Petunija mogli primijetiti samo da gurnu glavu kroz prozor u dnevnoj sobi i zagledaju se ravno u cvjetnu gredicu ispod vlastitog prozora.

Sve u svemu, Harry je smatrao da za izbor skloništa zaslужuje najtoplije čestitke. Nije, doduše, pretjerano uživao u ležanju na vrućoj, skorenoj zemlji, ali bar nije morao trpjeti ničije bijesne poglede, glasno škrugtanje Zubima, od kojeg nije mogao pratiti vijesti, ili otrovna pitanja kojima su ga zasipali svaki put kad bi pokušao sjesti u dnevnu sobu da zajedno s tetom i tetkom gleda televiziju.

Ta misao kao da je kroz otvoreni prozor ulepršala u sobu jer je Vernon Dursley, Harryjev tetak, najednom progovorio.

"Drago mi je što vidim da nam se mali prestao plesti pod nogama. Gdje je on uopće?"

"Ne znam", nezainteresirano odvrati teta Petunija. "Nije u kući." Ujak Vernon zagundā.

"*Gledam vijesti...*" reče on prezirnim glasom. "Da mi je znati što stvarno smjera. Kao da normalne dečke zanimaju vijesti - Dudley nema pojma što se događa; vjerojatno ne zna ni tko nam je trenutno premijer! Uostalom, na *našim* vijestima ionako ne bi spomenuli ništa o *njegovima...*"

"Vernon, *psst!*" prekine ga teta Petunija. "Prozor je otvoren!"

"Joj... tako je... oprosti, dušo."

Dursleyjevi su ušutjeli. Harry je slušao reklamu za žitne pahuljice s voćem i mekinjama i promatrao kako mimo njega polako prolazi stara gospođa Figg, trknuta ljubiteljica mačaka iz obližnje Aleje glicinija. Mrštila se i nešto si mrmljala u bradu. Harry je bio vrlo sretan što se sakrio iza grma, jer ga je gospođa Figg u posljednje vrijeme pozivala na čaj svaki put kad bi ga srela na ulici. Zamaknula je za ugao i nestala s vidika. Kroz prozor je opet dolelujaо glas tetka Vernona.

"Dudlić je kod nekoga na čaju?"

"Kod Polkissovih", raznježeno odvrati teta Petunija. "Ima tako puno prijatelja i tako je popularan..."

Harryju nije bilo lako zatomiti prezirno frktanje. Dursleyjeve je što se tiče Dudleyja stvarno krasila bezgranična glupost. Nasjeli su na sve njegove prigupe laži o tome kako svake večeri za vrijeme ljetnih praznika ide na čaj kod drugog člana svog društva. Harry je pouzdano znao da Dudley ne ide ni na kakve

čajanke, nego da zajedno sa svojom bandom svake večeri stvara štetu po parku, puši po uličnim ugovorima i kamenjem gađa automobile i djecu koja mu se nađu na putu. Harry je mogao osobno posjetiti o svim tim aktivnostima jer je svake večeri i sam šetao po Little Whinging; zapravo, veći dio praznika proveo je tumarajući ulicama i kradući novine iz usputnih kanti za smeće.

Do ušiju su mu doprli prvi taktovi glazbe kojom počinju večernje vijesti i želudac mu se preokrenuo. Čeka već mjesec dana. Možda večeras napokon nešto sazna.

"Zračne luke zagušio je rekordan broj turista koji ne mogu nastaviti putovanje jer španjolski teretni radnici već dva tjedna odbijaju vratiti se na posao..."

"Ja bih ih poslao na doživotnu *siestu*", osorni glas tetka Vernona prekrio je kraj spikerove rečenice, ali ona ionako nije bila važna: vani, u cvjetnoj gredici, Harry je osjetio da mu se želudac smiruje. Da se išta dogodilo, to bi sigurno objavili kao prvu vijest; smrt i razaranje bili su važniji od turista koji su zapeli u prometu.

Izdahnuo je, dugo i polagano, zagledavši se u intenzivno plavo nebo. Svaki je dan ovog ljeta bio isti: napetost, iščekivanje, privremeno olakšanje, a poslije njega novi rast napetosti... i uvijek isto pitanje, koje se iz dana u dan sve više nametalo - *zašto se još ništa nije dogodilo*.

Ipak je nastavio slušati vijesti, bojeći se da mu ne promakne neka sitnica, nešto što bezjaci ne bi znali prepoznati - možda neki neobjasnjeni nestanak ili neobična nezgoda... ali nakon vijesti o štrajku teretnih radnika uslijedili su prilozi o suši u jugoistočnom dijelu zemlje ("Nadam se da ovo sluša i ovaj do nas!" zaurlao je tetak Vernon. "On i njegove prskalice u tri ujutro!"), o helikopteru koji se zamalo srušio na polje u Surreyju, o razvodu slavne glumice od njezinog podjednako slavnog muža ("Kao da nas zanimaju njihove prljave aferice", puhnula je teta Petunija, koja je inače dotičnu aferu opsivno pratila u svim časopisima do kojih su njezine koštunjave ruke mogle doći).

"Večernje nebo poprimilo je boju plamena i Harry je zatvorio oči. Spiker je govorio: "...iza kraj, papiga Bungy ovog se ljeta dosjetila novom načinu da se rashladi. Bungy, inače stanovnica Pet pera u Barnsleyju, naučila je skijati na vodi! Više o tome reći će nam Mary Dorkins."

Harry je otvorio oči. Ako posežu za pričama o papigama koje skijaju na vodi, znači da im je stvarno ponestalo vijesti vrijednih pozornosti. Oprezno se okrenuo na trbuš i uspravio na ruke i noge, s namjerom da se provuče ispod prozora.

Prešao je oko pet centimetara kad se munjevitom brzinom zbilo nekoliko stvari.

Snenu tišinu proparao je glasan, prodoran prasak sličan hicu iz pištolja; ispod parkiranog automobila izletjela je mačka i nestala s vidika; u dnevnoj sobi Dursleyjevih odjeknuli su vrisak, glasna psovka i lom porculana. Nadajući se da je to znak na koji je čekao, Harry je skočio na noge i iz traperica izvukao tanki drveni štapić kao da je riječ o maču - ali kad se pokušao uspraviti do pune visine, tjemenom je udario o otvoreni prozor Dursleyjevih. Uslijedio je tresak zbog kojeg je teta Petunija vrismula još prodornije nego maloprije.

Harry je imao osjećaj da mu se glava raspuknula nadvoje. Zaljuljao se, očiju punih suza, upirući se da vidi iz kojeg je smjera na ulici dopro onaj prvi prasak. No tek što se onako ošamućen uspravio, iz prozora su se ispružile dvije velike, crvenoljubičaste šake i čvrsto ga stisnule oko vrata.

"Spremi... ga!" zareži tetak Vernon u Harryjevo uho. *"Iste sekunde! Dok... još... nitko... nije... primijetio!"*

"Pusti... me!" sopćući odvrati Harry. Borba je potrajala nekoliko sekundi. Harry je lijevom rukom pokušavao maknuti tetkove kobasičaste prste, dok je u desnoj ruci stezao podignuti štapić. Kad je u jednom trenutku u glavi osjetio osobito jak bol, tetak Vernon je zacvilio i otpustio stisak, kao da ga je

stresla struja. Činilo se da kroz njegova nećaka struji neka nevidljiva sila zbog koje ga nije bilo moguće držati.

Dok je pokušavao doći do daha, Harry je poletio naprijed i pao na grm hortenzije. Uspravio se i počeo pozorno motriti okolicu. Nije mogao ustanoviti što je izazvalo onaj glasni prasak, no ugledao je kako kroz nekoliko obližnjih prozora proviruju lica. Užurbano je spremio čarobni štapić natrag u traperice, nastojeći ostaviti dojam posvemašnje nedužnosti.

"Kakva krasna večer!" vikne tetak Vernon, mašući gospodi s broja sedam na drugoj strani ulice, koja ih je strijeljala pogledom iza mrežastih zavjesa. "Ma jeste li čuli kako je maloprije prasnuo onaj auspuh? Isprepadao je Petuniju i mene na mrtvo ime!"

Nastavio se smiješiti groznim, maničnim smijehom dok se svi znatiželjni susjedi nisu povukli sa svojih prozora. Zatim je smiješak prerastao u grimasu bijesa. Prstom je pozvao Harryja da mu se približi.

Harry je prišao nekoliko koraka bliže, pažljivo se zaustavljući neposredno prije točke u kojoj bi ispružene ruke tetka Vernona mogle nastaviti s davljenjem.

"Kog ti to *vraga* izvodiš, mali?" upita tetak Vernon promuklim glasom koji je podrhtavao od gnjeva.

"Ja nešto izvodim?" hladno upita Harry. Nastavio je pogledavati i lijevu i desnu stranu ulice. Još uvijek se nadao da će negdje ugledati osobu koja je izazvala prasak.

"Digao si buku kao da pucaš iz startnog pištolja i to baš ispred naše..."

"Nisam ja digao nikakvu buku", odlučno odvrati Harry.

Pokraj širokog, tamnocrvenog lica tetka Vernona pojavilo se mršavo, konjski izduženo lice tete Petunije. Izgledala je bijesna kao ris.

"Zašto si se motao ispod našeg prozora?"

"Da... da, dobro pitanje, Petunija! *Što si radio ispod našeg prozora, mali?*"

"Slušao sam vijesti", rezignirano odgovori Harry.

Teta i tetak zgranuto su se pogledali.

"Slušao si vijesti! *Opet?*"

"Pa, znate, svaki dan su drugačije", pripomene Harry.

"Ne mudruj, mali! Hoću znati što stvarno radiš... i poštedi me tih gluposti o slušanju vijesti! Znaš ti jako dobro da se tvoji..."

"Oprezno, Vernone!" šapne teta Petunija, na što je tetak Vernon tako prigušio glas da ga je Harry jedva čuo.

"... da se *tvoji* ne pojavljuju na *našim* vijestima!"

"To vi mislite", reče Harry.

Dursleyjevi su ga nekoliko sekundi promatrati iskolačenim očima, a onda je teta Petunija rekla: "Ti si pokvareni mali lažljivac. Što ti donose sve one..." - tu je i ona tako spustila glas da joj je Harry sljedeću riječ morao čitati s usana - "sove, ako ne vijesti?"

"Aha!" slavodobitno šapne tetak Vernon. "Da te sad vidim! Kao da ne znamo da sve vijesti dobivaš od tih smrdljivih ptičurina!"

Harry se malo kolebao. Nije mu bilo lako ovaj put reći istinu, iako njegovi teta i tetak nisu ni slutili koliko mu teško pada to što mora priznati.

"Ne... ne dobivam vijesti od sova", reče bezbojnim glasom.

"Ne vjerujem ti", smjesta odvrati teta Petunija.

"A ni ja", žestoko doda tetak Vernon.

"Znamo da spremas nešto sumnjivo", reče teta Petunija.

"Nismo mi glupi, znaš!" reče tetak Vernon.

"E, to mi je stvarno novost", odbrusi Harry, u kojem je sve ključalo. Ne čekajući da ga Dursleyjevi zovnu natrag, okrenuo se na peti, prešao travnjak pred kućom, prekoračio niski vrtni zidić i dugim se korakom otpustio niz ulicu.

Znao je da si je samo stvorio nove probleme. Kasnije će se morati suočiti s tetom i tetkom i platiti za ispad, ali trenutno mu to jednostavno nije bilo važno; mučile su ga važnije brige.

Harry je bio uvjeren da je do praska došlo zbog nečije aparacije ili dezparacije. Isti je zvuk pratilo svaki nagli nestanak kućnog vilenjaka Dobbyja. Zar je moguće da je Dobby tu, u Kalininu prilazu? Što ako ga i sad prati? Čim je to pomislio, okrenuo se i zagledao u ulicu, no koliko je mogao vidjeti, bila je posve pusta, a Harry je bio siguran da Dobby ne zna kako se postaje nevidljiv.

Nastavio je hodati, gotovo i ne gledajući kuda ide. U posljednje se vrijeme toliko nahodao po okolnim ulicama da su ga noge automatski nosile prema omiljenim mjestima. Nakon svakih nekoliko koraka bacio bi pogled preko ramena. Dok je ranije ležao među umirućim begonijama tete Petunije, u njegovoj se blizini pojavila osoba s darom za magiju. Bio je siguran u to. Ali zašto mu se ta osoba nije obratila, zašto nije stupila u kontakt s njim, zašto se sad skriva?

Kad je njegov osjećaj frustriranosti dosegao vrhunac, počeo se kolebati.

Možda prasak ipak nije izazvalo magično djelovanje. Možda je Harry tako očajnički čeznuo za bilo kakvim, pa i najmanjim, znakom iz svijeta kojem je doista pripadao da više nije bio u stanju normalno reagirati na savršeno uobičajene zvukove. Zar je zaista mogao bez ikakve sumnje ustvrditi da nije čuo kako se razbija nešto u susjedovoju kući?

U želucu je osjetio neku tupu malaksalost i u hipu ga je opet preplavio osjećaj beznađa koji ga je proganjao cijelogom ljeta.

Sutra će ga u pet sati ujutro probuditi budilica da sovi koja mu dostavlja *Dnevni prorok* plati novi broj - no je li daljnje kupovanje novina uopće imalo smisla? U posljednje vrijeme Harry bi samo pogledom preletio naslovnu stranicu i odustao od čitanja. Kad kreteni koji uređuju *Dnevni prorok* shvate da se Voldemort vratio, to će im biti glavna, a ujedno i jedina vijest koja će Harryja uopće zanimati.

Bude li imao sreće, pristići će i sove s pismima njegovih najboljih prijatelja, Rona i Hermione, ali odavno je izgubio nadu da će u njima pročitati ikakve novosti.

Jasno, ne možemo ti puno reći o Znaš-već-kome... Upozorili su nas da ne spominjemo važne stvari jer

pisma uvijek mogu zalučati... Prilično smo zauzeti, ali ne smijemo ti pisati o pojedinostima... Svašta se događa, ispričat ćemo ti kad se opet vidimo...

Ali kad su ga to oni mislili opet vidjeti? Činilo se da se nitko ne trudi odrediti konkretni datum. Hermione mu je u rođendansku čestitku našvrljala *Mislim da ćemo se uskoro vidjeti*, ali kako ona definira *uskoro!* Koliko je Harry uspio dokučiti iz neodređenih migova u njihovim pismima, Hermione i Ron bili su na istom mjestu, vjerojatno u kući Ronovih roditelja. Izjedala ga je pomisao da se oni odlično zabavljaju u *Jazbini* dok on čami u Kalininu prilazu. U stvari, bio je tako ljut na njih da je bez otvaranja bacio dvije bombonijere s pralinama iz "Medičarnice" koje su mu poslali za rođendan. Taj je potez brzo zažalio jer mu je iste večeri teta Petunija za večeru servirala sparušenu salatu.

I čime su to Ron i Hermione tako zauzeti? Zašto on, Harry, nije zauzet? Pa zar nije dokazao da se može nositi sa znatno ozbiljnijim stvarima od njih dvoje? Zar su svi zaboravili što je učinio? Nije li se on našao na onome groblju i gledao kako ubijaju Cedrica, nisu li njega zavezali za nadgrobnu ploču i zamalo ubili?

Ne misli na to, prekorio se Harry već stoti put tog ljeta. Groblje se stalno pojavljivalo u njegovim noćnim morama - nije o njemu morao razmišljati i u budnom stanju.

Zamaknuo je za ugao i ušao u Magnolijin vijenac; na pola puta kroz ulicu prošao je mimo uskog prolaza između ograda i garaže. Na tom je mjestu prvi put video svog kuma. Za Siriusa je bar mogao reći da razumije kako mu je. Pisma su mu, doduše, kao i Ronova i Hermionina, bila lišena konkretnih vijesti, ali bar ga nije mučio nejasnim nagovještajima, nego ga je pokušavao upozoriti i utješiti: *Znam da ti sve ovo teško pada... Pazi što radiš i sve će biti u redu... Budi oprezan, ne poduzimaj ništa nepomišljeno...*

Pa, pomisli Harry, skrećući iz Magnolijina vijenca na Magnolijinu cestu i idući prema sve mračnijem parku, poslušao je (općenito gledajući) Siriusov savjet. Ako ništa drugo, bar je odolio iskušenju da sveže kovčeg na metlu i na svoju ruku odleti u Jazbinu. U stvari, Harry je vjerovao da mu je ponašanje za svaku pohvalu s obzirom na količinu nemoći i bijesa koja se u njemu nakupila zato što već tako dugo boravi u Kalininu prilazu i što je spao na skrivanje po cvjetnim gredicama u potrazi za bilo kakvom naznakom o aktivnostima lorda Voldemorta. Ipak, osjećao je stanovitu gorčinu što mu lekcije o opreznom ponašanju dijeli čovjek čija biografija uključuje dvanaestogodišnje robijanje u čarobnjačkom zatvoru Azkabanu, bijeg iz spomenutog zatvora, pokušaj da počini umorstvo zbog kojeg je i završio u zatvoru, te novi bijeg, i to ovaj put na ukradenom hipogrifu.

Harry je preskočio zaključana vrata parka i nastavio put po sasušenoj travi. Park je, kao i okolne ulice, bio posve pust. Dospjevši do ljljački, klonuo je na jedinu koja još nije postala žrtvom Dudleyja i njegovih prijatelja, omotao ruku oko lanca i potišteno se zagledao u tlo. Neće se moći ponovo sakriti u cvjetnoj gredici Durslevjevih. Sutra će se morati domisliti nekom novom načinu slušanja vijesti. U međuvremenu mu se smiješila samo još jedna nemirna, neugodna noć. Čak i kad bi uspio nekim čudom izbjegići noćne more o Cedricu, opsjedali su ga uznemirujući snovi o dugim, mračnim hodnicima koji svi odreda završavaju zidom ili zaključanim vratima. Nagadao je da se upravo zbog njih i na javi osjećao kao da je u klopci. Često je osjećao neugodno probadanje u starom ožiljku, ali nije se zavaravao da bi tom vješću mogao pobuditi zanimanje Rona, Hermione ili Siriusa. U prošlosti je bol u ožiljku služila kao upozorenje da Voldemortova moć opet raste, ali budući da se Voldemort u međuvremenu vratio u život, vjerojatno bi samo zaključili da je povećana osjetljivost ožiljka normalna pojava... i da nema razloga za brigu... to je ionako jučerašnja vijest...

Osjetio je kako u njemu buja ogorčenost zbog tolike nepravde. Najradije bi zavijao od bijesa. Da nije bilo njega, nitko ne bi ni znao da se Voldemort vratio! A za nagradu su ga ostavili da puna četiri tjedna trune u Little Whingingu, posve odsječen od magičnog svijeta. Sveli su ga na čučanje među umirućim begonijama i prisluškivanje vijesti o papigama koje skijaju na vodi! Kako ga je Dumbledore mogao tako lako zaboraviti? Zašto su Ron i Hermione zajedno, a njega nisu pozvali? Koliko će dugo morati trpjeti Siriusove savjete da ništa ne poduzima i bude dobar dečko ili odolijevati napasti da napiše pismo glupom Dnevnom proroku u kojem će im napomenuti da se Voldemort vratio među žive? U Harryjevoj glavi sve

se uskovitlalo od bijesnih misli, a utroba mu se uvijala od jarosti dok se oko njega spuštalasparna, baršunasta noć. Zrak je otežao od mirisa tople, suhe trave. Jedini zvuk koji je dopirao do njega bilo je potmulo brujanje prometa na cesti iza ograda parka.

Nije znao koliko je vremena proveo sjedeći na ljuljački, kad ga je iz misli prenuo zvuk glasova. Podigao je pogled. Magličasti sjaj svjetiljki iz okolnih ulica bio je dovoljno jak da ocrta obrise skupine dječaka koji su hodali kroz park. Jedan je na sav glas pjevao nekakvu prostačku pjesmu. Drugi su se smijali. Nekoliko ih je pred sobom guralo skupe trkaće bicikle, uz prigušeno škripanje kotača.

Harry ih je odmah prepoznao. Na čelu je nedvojbeno bio njegov bratić Dudley Dursley, koji se polako vraćao kući u pravnji svoje odane bande.

Dudley je bio krupniji no ikad, ali stroga dijeta koja je potrajala godinu dana i otkriće novog talenta doveli su do vidljive promjene u njegovu tjelesnom izgledu. Kao što je tetak Vernon presretno govorio svima koji su ga htjeli slušati, Dudley je nedavno postao juniorski boksački prvak teške kategorije za sve škole u jugoistočnoj regiji. "Plemeniti sport", kako ga je opisivao tetak Vernon, Dudleyja je učinio još opasnijim nego što se Harryju činio u njihovim osnovnoškolskim danima, kad je redovito igrao ulogu prve Dudleyjeve boksačke vreće. Harryja njegov bratić više nije nimalo plašio, ali ipak nije vjerovao da je to što je Dudley naučio udarati jače i s velikom preciznošću ikakav razlog za slavlje. Sva djeca iz susjedstva smrtno su ga se bojala - čak ni "onaj mali Potter" nije u njima izazivao toliki strah, iako su ih svi upozoravali da je Harry okorjeli huligan i da pohađa Popravni dom svetog Brutusa za nepopravljive dječake.

Harry je promatrao kako tamne prilike hodaju po travi i zapitao se koga su noćas mlatili. *Osvrnite se malo oko sebe...* mislio je Harry, gledajući ih. *Hajde... osvrnite se... sjedim ovdje sam kao prst... napadnite malo mene...*

Da ga Dudleyjevi prijatelji ugledaju kako tu sjedi, sigurno bi se odmah okomili na njega, a što bi onda učinio Dudley? S jedne strane, ne bi se htio osramotiti pred svojom bandom, ali, s druge strane, zbog prevelikog straha ne bi se ni usudio učiniti išta što bi moglo isprovocirati Harryja... baš bi bilo zabavno gledati Dudleyjevu dilemu, izazivati ga, zuriti u njega dok se on ne usuđuje uzvratiti... a ako ga netko od ostalih pokuša napasti, bio je spreman - imao je svoj čarobni štapić. Neka samo pokušaju... on bi sretno dočekao mogućnost da se iskali na dječacima koji su mu svojevremeno zagorčavali život.

Ali nisu se okrenuli niti ga primijetili, brzo se približavajući ogradi. Harry se odupro iskušenju da im nešto dovikne... ne bi bilo pametno tražiti kavgu... a zabranjeno mu je i koristiti se magijom... neće se valjda opet izložiti opasnosti od izbacivanja iz škole.

Glasovi Dudleyjeve bande zamrli su u daljini; odmakli su niz Magnolijinu cestu i izgubili se s vidika.

Eto, Sirius, sumorno pomisli Harry. Ništa nepromišljeno. Bio sam dobar. Sve suprotno od onoga što bi ti učinio.

Ustao je i protegnuo se. Teta Petunija i tetak Vernon vjerovali su da dopušteni izlazak traje do bilo kojeg doba koje Dudley odabere za povratak kući. Sve nakon toga smatralo se kašnjenjem. Tetak Vernon zaprijetio je da će zaključati Harryja u šupu dođe li ikad ponovo kući poslije Dudleyja, pa je Harry zatomio zijevanje i, jednako namrgoden kao ranije, krenuo prema izlazu iz parka.

Magnolijina cesta je kao i Kalinin prilaz obilovala velikim, urednim kućama savršeno odnjegovanih travnjaka, čiji su krupni, uredni vlasnici vozili vrlo čiste automobile slične tetkovu. Harryju je Little Whinging bio draži noću, kad su se zastrti prozori pretvarali u raznobojne mrlje koje su blistale u tami i kad nije bilo opasnosti da će prolazeći pokraj kućevlasnika morati slušati kako s negodovanjem mrmljaju da Harry izgleda kao "delinkvent". Hodao je brzo pa je prešavši otprilike pola puta na Magnolijinoj cesti opet ugledao Dudleyjevu bandu; oprištali su se kod skretanja u Magnolijin vijenac. Harry je zašao u

sjenu velikog jorgovana i čekao svoj trenutak.

"... skvičao je kao prase, zar ne?" reče Malcolm uz grohotan smijeh ostalih.

"Fino si upotrijebio desni kroše, Veliki De", dometne Piers.

"Sutra se nađemo u isto vrijeme?" upita Dudley.

"Kod mene, starci mi neće biti doma", reče Gordon.

"Vidimo se", pozdravi ih Dudley.

"Bok, Dud!"

"Vidimo se, Veliki De!"

Harry je pričekao da se ostatak bande udalji i tek je onda krenuo. Kad su im glasovi opet zamrli, skrenuo je u Magnolijin vjenac. Hodao je vrlo brzo i uskoro se dovoljno približio Dudleyju da ga može pozvati. On je pak šetao bez žurbe, pjevušeći bez ikakva znaka muzikalnosti.

"Hej, Veliki De!"

Dudley se osvrne.

"Oh", progundja on. "To si ti."

"Pa, otkad te zovu Veliki De?" upita Harry.

"Zaveži", zareži Dudley i okrene se od njega.

"Nadimak ti je baš super", reče Harry, smješkajući se podrugljivo i držeći korak s bratićem. "Ali za mene ćeš uvijek biti Mucica Ducica."

"Rekao sam, ZAVEŽI!" procijedi Dudley, stisnuvši ruke slične šunkama u šake.

"Zar dečki ne znaju kako te zove mama?"

"Začepi tu gubicu."

"Njoj ne govorиш da začepi gobicu. A što je s 'Krafnicom' i 'Dudi-Dudijem', smijem li njih koristiti?"

Dudley nije ništa rekao. Činilo se da svu raspoloživu samokontrolu troši na napor da ne udari Harryja.

"Pa, koga si večeras mlatio?" upita Harry. Nije se više smješkao. "Nekog novog desetogodišnjaka? Znam da si Marka Evansa sredio preksinoć..."

"Sam je to tražio", zareži Dudley.

"Ma nemoj?"

"Bio je bezobrazan."

"Stvarno? Je li ti rekao da izgledaš kao svinja koju su naučili hodati na dvije noge? Jer to nije bezobrazno, Dud, to je točno."

Dudleyjeva se vilica nekontrolirano trzala. Harry je beskrajno uživao u spoznaji da je razbjesnio Dudleyja; osjećao je kao da svu frustraciju ulijeva u bratića, svoj jedini ispušni ventil.

Skrenuli su udesno, u uski prolaz u kojem je Harry prvi put video Siriusa i kojim su mogli skratiti put do Aleje glicinija. Prolaz je bio pust i znatno mračniji od ulica koje je spajao jer u njemu nije bilo javne rasvjete. Zvuk njihovih koraka s jedne su strane upijali zidovi garaže, a s druge visoka ograda.

"Misliš da si velika faca zato što nosiš tu stvar, je li?" progovori Dudley nakon nekoliko sekundi.

"Koju stvar?"

"Tu... tu stvar koju skrivaš."

Harry se opet podrugljivo nasmiješi.

"Pa ti si pametniji nego što izgledaš, Dud. Doduše, da ti mozak odgovara izgledu, ne bi mogao istovremeno hodati i govoriti."

Harry izvuče štapić. Vidio je da ga Dudley pogledava krajičkom oka.

"Ne smiješ", smjesta reče Dudley. "Znam da ne smiješ. Izbacili bi te iz one tvoje škole za nakaze."

"Kako znaš da nisu promijenili pravila, Veliki De?"

"Nisu", reče Dudley, iako nije zvučao kao da je sasvim siguran u to.

Harry se tiho nasmije.

"Nemaš ti petlje potući se sa mnom bez te stvari, zar ne?" zareži Dudley.

"Za razliku od tebe koji trebaš četiri pajdaša iza sebe da bi mogao pretući desetogodišnje dijete. Znaš onu boksačku titulu o kojoj stalno laješ? Koliko je tvom protivniku bilo godina? Sedam? Osam?"

"Za tvoju informaciju - šesnaest," zareži Dudley, "i kad sam završio s njim još je dvadeset minuta ležao u nesvijesti, a bio je dvaput teži od tebe. Vidjet ćeš ti svoje kad kažem tati da si izvukao tu stvar..."

"Znači, otrčat ćeš tatici, je li? Pa zar je moguće da se njegov dražesni boksački prvak boji groznog Harryjeva štapića?"

"Da si bar tako hrabar po noći", s podsmijehom će Dudley.

"Ovo je noć, Dudliću. To ti je izraz kojim se koristimo kad se sve ovako zamrači."

"Mislio sam kad si u krevetu!" zareži Dudley.

Prestao je hodati. Harry se također zaustavio i zagledao u bratića.

Jedva je uspijevalo nazreti Dudleyjevo lice, ali činilo mu se da na njemu vidi neobično slavodobitan izraz.

"Što ti to znači, da sam bar hrabar kad sam u krevetu?" upita Harry, posve zbumjen. "A čega bih se trebao bojati, jastuka?"

"Čuo sam te sinoć", reče Dudley kao bez daha. "Pričao si u snu. *Jecao si.*"

"Što ti to znači?" ponovi Harry, iako je ovaj put osjetio led u želucu. Prošle je noći sanjao da je opet na

groblju.

Dudley se oporo nasmijao i progovorio visokim, plačljivim glasom.

"Nemoj ubiti Cedrica! Nemoj ubiti Cedrica! Tko ti je Cedric -dečko?"

"Ja... lažeš", automatski odvrati Harry. Ali usta su mu se osušila. Znao je da Dudley ne laže - kako bi inače znao za Cedrica.

"Tata! Pomozi mi, tata! Ubit će me, tata! Buhuhu!"

"Zaveži", tiho će Harry. "Zaveži, Dudley, upozoravam te!"

"Dođi i pomozi mi, tata! Mama, dođi i pomozi mi! Ubio je Cedrica! Tata, pomozi mi! On će me..." *Ne okreći tu stvar prema meni!*"

Dudley se priljubio uza zid u prolazu. Harry je uperio štapić točno u Dudleyjevo srce. Osjetio je kako mu kroz žile kulja mržnja prema Dudleyju koja se nakupljala četrnaest godina - umirao je želje da ga napadne, da ga urekne tako temeljito da bi kući odgimzao u obliju kukca, lišen dara govora, s ticalima na glavi...

"Da to više nikad nisi spomenuo", zareži Harry. "Jesi li me razumio?"

"Okreni tu stvar od mene!"

"Pitao sam, jesli me razumio?"

"Okreni to od mene!"

"JESI LI ME RAZUMIO?"

"MAKNI TO OD..."

Dudley je izdahnuo, čudno i uzdrhtalo, kao da ga je netko polio ledenom vodom.

Noć se naglo promijenila. Zvijezdama posuto tamnoplavom nebo odjednom se posve zacrnjelo i ostalo bez svih izvora svjetlosti - nije više bilo ni zvijezda, ni mjeseca, ni mutnih svjetala na oba kraja uskog prolaza. Udaljeno bruhanje automobila i šuštanje drveća sasvim je utihnulo. Topli večernji zrak odjednom je zamijenila hladnoća koja je prodirala u kosti. Okružila ih je potpuna, neprobojna tama bez zvukova, kao da je neka divovska ruka preko cijelog prolaza prebacila debeli, ledeni plašt i lišila ih vida.

Harry je na trenutak pomislio da je, unatoč tome što se nastojao svladati, nehotice izveo nekakvu čaroliju - onda se prestao oslanjati samo na osjetila i uključio i zdrav razum - pa se sjetio da nije u stanju ugasiti zvijezde. Okretao je glavu amo-tamo, pokušavajući nazreti bar nešto, ali tama mu je pritiskala oči poput perolakog vela.

U Harryjevu uhu odjekne prestravljeni Dudleyjev glas.

"Š-što to r-radiš? P-prestani!"

"Ništa ne radim! Zaveži i ne miči se!"

"Ne vidim! Oslijepio sam! Ja..."

"Rekao sam ti da zavežeš!"

Ukipivši se na mjestu, Harry je micao nevidećim očima lijevo i desno. Zbog jake hladnoće drhtao je od glave od pete; koža na rukama mu se naježila, a dlačice se na zatiljku nakostriješile. Raširio je oči što je više mogao i slijepo zurio oko sebe, bez ikakva rezultata.

To je nemoguće... nije moguće da su ovdje... ne u Little Whingingu... načulio je uši... znao je da će ih začuti prije nego što ih ugleda...

"R-reći ču te tati!" cvilio je Dudley. "G-gdje si? Što r-rad...?"

"Daj zaveži već jednom!" sikne Harry. "Pokušavam sluš..." Ušutio je. Ono što je čuo potvrdilo je njegova strahovanja.

U prolazu je osim njih bio još netko, dišući dugim, promuklim udisajima sličnjima hropcu. Drhteći na ledenom zraku, Harry je osjetio kako ga prožima strava.

"P-prestani! Prekini! U-udarit ču te, časna riječ!"

"Dudley, zave..."

TRES.

Harryjevu glavu pogodila je šaka, takvom silinom da ga je podigla s tla. Pred očima mu zatreperiše bijele iskrice. Drugi put u sat vremena Harry je imao osjećaj da mu se glava raspuknula na dva dijela. U sljedećem trenutku stropoštao se na tlo, a štapić mu je ispaо iz ruke.

"Dudley, kretenčino jedna!" zaurla Harry. Sa suzama boli u očima, podigao se na ruke i noge i počeo mahnito opipavati mračno tlo. Čuo je kako se Dudley posrćući udaljava, sudara s ogradom na jednoj strani prolaza, gubi ravnotežu.

"DUDLEY, VRATI SE! TRČIŠ RAVNO PREMA NJEMU!"

Prolomio se jeziv, kreštav vrisak i Dudleyjevi koraci se zaustaviše. U isto vrijeme Harry je na leđima osjetio podmuklu hladnoću koja je mogla značiti samo jedno. Došla su bar dvojica.

"DUDLEY, NE OTVARAJ USTA! RADÍ ŠTO HOĆEŠ, ALI NE OTVARAJ USTA! Štapić!" mrmljao je Harry uspaničeno, dok su mu prsti prelijetali tlo poput paukovih nogu. "Gdje je... štapić... ma daj... *lumos!*"

Zapovijed je izgovorio automatski, jer mu je za potragu očajnički trebalo svjetlo. S olakšanjem i nevjericom ugledao je bljesak nekoliko centimetara od svoje ruke - vrh štapića se upalio. Harry je ščepao štapić, žurno se osovio na noge i okrenuo.

Želudac mu se okrenuo od gađenja.

Prema njemu je bez zastajkivanja klizila visoka prilika u kukuljici, lčbdeći iznad tla. Halja joj je zakrivala noge i lice. Činilo se da se čak i tako, u pokretu, hrani noćnom tamom oko sebe.

Zateturavši unatrag, Harry je podigao štapić.

"*Expecto patronum!*"

Iz vrha štapića izletio je oblačić srebrnaste pare i dementor je usporio. No čarolija nije upalila; zaplećući se o vlastite noge, Harry se nastavio povlačiti. U glavi mu se sve zamaglilo od panike... usredotoči se...

Iz rukava dementorove halje izvirile su dvije sive, sluzave, krastave ruke i posegnule za njim. Harryju poče šumiti u ušima.

"*Expecto patronum!*"

Glas mu je zvučao prigušeno i udaljeno. Iz štapića je izašao novi oblačić srebrnaste pare, još slabiji od prvog - više je neće moći ponoviti, neće moći izvesti čaroliju.

U mislima mu je odjeknuo smijeh, kreštav i prodoran... osjećao je kako mu se pluća ispunjavaju dementorovim trulim zadahom, ledenim poput smrti, kako tone... *misli... na nešto što te raduje...*

Ali u njemu više nije bilo radosti... grlo su mu stezali dementorovi ledeni prsti - onaj prodorni smijeh bio je sve jači, a u glavi je začuo glas: "Pokloni se smrti, Harry... možda čak bude i bezbolno... ne bih znao... nikad nisam umro..."

Više nikad neće vidjeti Rona i Hermionu...

Odjednom je, još se boreći za dah, u svijesti jasno video njihova lica.

"EXPECTO PATRONUM!"

Iz vrha Harryjeva štapića suknuo je divovski srebrni jelen. Njegovo rogovlje zahvatilo je dementora tamo gdje bi mu se moralo nalaziti srce i odbacilo ga unatrag, s istom lakoćom kao da odbacuje noćni zrak. Kad je jelen krenuo u juriš, dementor se vinuo uvis, podsjećajući na poraženog šišmiša.

"OVIM PUTEM!" dovikne Harry jelenu. Okrenuo se i otrčao niz uličicu, držeći upaljeni štapić visoko u zraku. "DUDLEY? DUDLEY!"

Nije morao pretrčati više od desetak koraka da stigne do njih: Dudley se sklupčao na tlu, prekrivši lice rukama. Drugi dementor bio je nagnut nad njim. Ščepavši ga za zapešća sluzavim rukama, odvajao mu je ruke od lica, polaganim, gotovo nježnim pokretima. Spustio je zakukljenu glavu prema njemu kao da se spremja poljubiti ga.

"DRŽI GA!" zaurla Harry. Srebrni jelen kojeg je dozvao čarolijom proglopila je mimo njega uz silovitu tutnjavu. Dementorovo lice bez očiju bilo je udaljeno od Dudleyjeva lica za tek nekoliko centimetara kad su ga zahvatili srebrni rogovi. Stvor je odletio uvis i poput svog sudruga nastavio se podizati u zrak, stapajući se s tamom. Jelen je odglopila do kraja prolaza i raspršio se u srebrnu sumaglicu.

Mjesec, zvijezde i ulične svjetiljke opet su buknuli punim sjajem. Prolazom je prostrujio topao povjetarac. U okolnim vrtovima šuštalo je drveće, a zrak je ispunilo uobičajeno bruhanje automobila. Harry se nije micao. Sva su mu osjetila titrala dok je pratilo nagli povratak u normalno stanje stvari. Trenutak kasnije shvatio je da mu se majica prilijepila za kožu; kupao se u znoju.

Nije mogao vjerovati što se upravo dogodilo. Dementori su se pojavili ovdje, u Little Whingingu.

Dudley je i dalje sklupčan ležao na tlu, jecajući i drhteći. Harry se sagnuo da provjeri je li u stanju ustati, kad je začuo kako mu se netko trkom približava. Nagonski je opet podigao štapić i okrenuo se da se suoči s pridošlicom.

Pred njim se sopćući pojavila gospođa Figg, njihova luckasta stara susjeda. Iz mrežice za kosu na sve su strane stršile neukroćene prosijede vlasi, na ruci joj se njihala mrežasta torba za kupnju u kojoj je nešto zvezketalo, a na noge je očito na brzinu navukla karirane papuče. Harry je napravio pokret kao da želi što prije spremiti štapić, ali...

"Ne spremaj ga, budalo mala!" zakrešti ona. "Što ako ih ima još? Joj, ubit ću onog Mundungusa Fletchera!"

GLAVA DRUGA

Najezda sova

"Molim?" tupo reče Harry.

"Otišao je!" odvrati gospođa Figg, kršeći ruke. "Otišao je na nekakav sastanak u vezi s pošiljkom kotlića koja je 'slučajno' pala s nečije metle! Rekla sam mu da će ga živog odrati ako ode i vidi sad! Dementori! Sreća naša što sam rekla Gospodinu Tibblesu da te prati! Nemamo vremena za stajanje! Požuri, moramo te vratiti kući! Joj, u kakvu smo kašu sad upali! *Ubit* će ga!"

"Ali..." Harryja je otkriće da njegova luckasta stara susjeda opsjednuta mačkama zna što su dementori šokiralo gotovo jednakom kao i susret s dva primjerka u prolazu. "Vi... vi ste *vještica*?"

"Ja sam hrkanica, što Mundungus jako dobro zna. Kako sam ti, zaboga, ja mogla pomoći da se odupreš dementorima? Ostavio te bez ikakve zaštite, a *lijepo* sam mu rekla..."

"I taj Mundungus me je držao na oku? Čekajte... to je bio on! On se dezparatirao ispred moje kuće!"

"Da, da, *da*, ali srećom sam poslala Gospodina Tibblesa da stražari ispod automobila, za svaki slučaj, pa mi je on rekao što se dogodilo. Ali kad sam došla do tvoje kuće, ti si već bio otiašao... i sad... joj, *što* će mi reći Dumbledore? Ti!" vrissnula je na Dudleyja, koji je još uvijek poleđice ležao na tlu prolaza. "Smjesta diži to debelo dupe sa zemlje!"

"Vi poznate Dumbledorea?" upita Harry, zureći u nju.

"Naravno da poznam Dumbledorea, tko ne pozna Dumbledorea? Ali, *kreni* već jednom... neću ti moći pomoći ako se vrate, nisam u stanju preobraziti ni vrećicu za čaj."

Naglo se sagnula, smežuranim rukama uhvatila Dudleyja za masivnu nadlakticu i potegnula.

"*Ustaj*, ti beskorisna vrećo kostiju, *ustaj!*"

Zbog nemoći ili tvrdoglavosti, ali Dudley se nije micao. Drhteći, ostao je ležati na tlu, pepeljasta lica i stisnutih usnica.

"Pustite mene." Harry je uhvatio Dudleyjevu ruku i povukao ga. Upinjući se iz petnih žila, uspio ga je podići na noge. Činilo se da je Dudley na rubu nesvjestice. Kolutao je sitnim očima dok su mu se niz lice slijevale graške znoja. Čim ga je Harry pustio, opasno se zaljuljao.

"Požuri!" histerično će gospođa Figg.

Harry je Dudleyjevu ručetinu prebacio preko ramena i počeo ga tegliti prema cesti, pognuvši se pod njegovom težinom. Ispred njih se klimatala gospođa Figg, zabrinuto provirujući iza ugla.

"Ne spremaj štapić", reče Harryju kad su ušli u Aleju glicinija. "Pustimo sad Statut o tajnosti, ionako smo nastradali, pa kad već grijesimo, grijesimo korisno. Da ne spominjem Dekret o ograničavanju čarobnjačke djelatnosti maloljetnika... *točno* se ovoga Dumbledore i bojao... Što je ono na kraju ulice? Ah, samo gospodin Prentice... ne spremaj štapić, mladiću, koliko ti puta moram ponoviti da ti ja ne mogu pomoći?"

Nije bilo lako istovremeno ciljati štapićem i vući Dudleyja. Harry je bratića nestrpljivo drmnuo laktom u rebra, ali Dudley kao da je izgubio svaku želju za samostalnim kretanjem. Klonuo je na Harryjevo rame, a

njegova velika stopala vukla su se po zemlji.

"Zašto mi niste rekli da ste hrkanica, gospođo Figg?" upita Harry, zadihan od napora da nastavi hodati.
"Koliko sam samo puta bio kod vas... zašto niste ništa rekli?"

"Tako je Dumbledore zapovjedio. Trebala sam te držati na oku, ali nisam ti ništa smjela reći jer si bio premlad. Žao mi je što sam te stalno gnjavila, Harry, ali Dursleyjevi ti nikad ne bi dopustili da me posjećuješ da su mislili kako ti se to sviđa. Nije bilo lako, znaš... ali, Bože moj," prekinula se tragičnim tonom, opet kršeći ruke, "kad Dumbledore čuje za ovo... kako je Mundungus mogao otici, smjena mu traje do ponoći... *gdje je on uopće?* Kako da javim Dumbledoreu što se dogodilo? Ne znam se aparatirati."

"Možete posuditi moju sovu", prostenje Harry, pitajući se hoće li mu kralježnica izdržati Dudleyjevu težinu.

"Harry, ne razumiješ! Dumbledore mora djelovati što je moguće brže, jer Ministarstvo ima svoje metode za otkrivanje maloljetnika koji izvode čarolije. Sigurno već znaju, pazi što ti kažem."

"Ali pokušavao sam otjerati dementore, morao sam upotrijebiti magiju... zar ih ne bi trebalo više brinuti što se oko Aleje glicinija motaju dementori?"

"Oh, zlato moje, voljela bih da je tako, ali... MUNDUNGUS FLETCHER, UBIT ĆU TE!"

Začuo se glasan prasak, a zrak je ispunio jak smrad alkohola pomiješan s ustajalim duhanom. Pred njima se pojавio zdepast, neobrijan muškarac u otrcanom balonaru. Imao je kratke, krive noge, dugu raščupanu kosu crvenkastoplave boje i podbuhle oči podlivene krvlju, zbog kojih je izgledao kao žalobni jazavčar. U šaci je držao srebrnast zamotuljak koji je Harry smjesta prepoznao kao plašt nevidljivosti.

"Što ima novo, Figgy?" upita on, prelazeći pogledom od gospođe Figg do Harryja i Dudleyja. "Što se dogodilo s našim planom da budemo diskretni?"

"Dat ču ti ja *diskreciju!*" uzvikne gospođa Figg. "Dementori, ti jedan beskorisni, podmukli, kradljivi zabušantu!"

"Dementori?" zgranuto ponovi Mundungus. "Dementori, ovdje?"

"Da, ovdje, bezvrijedna hrpetino šišmišjih brabonjaka, ovdje!" zakrešti gospođa Figg. "Dementori su napali dečka u tvojoj smjeni!"

"Joj", slabašno će Mundungus, pogledavajući naizmjenično gospođu Figg i Harryja. "Joj, ja..."

"A ti negdje kupuješ ukradene kotliće! Jesam li ti lijepo rekla da ne ideš? *Jesam li?*"

"Ja... pa... ja..." Mundungus je djelovao strahovito posramljeno. "Ali... ali... ponuda je stvarno bila jako povoljna, kužiš..."

Gospođa Figg zamahnula je rukom u kojoj je držala torbu za kupnju i njome odalamila Mundungusa po licu i vratu; sudeći po tupom, metalnom zvuku udarca, bila je puna limenki s mačjom hranom.

"Uf... pusti me... pusti me, šišmišu star! Netko mora javiti Dumbledoreu što se dogodilo!"

"Da... baš... tako!" zaurla gospoda Figg, vitlajući torbom s mačjom hranom i mlateći Mundungusa gdje je stizala. "I... bolje... ti... je... da... mu... ti... javiš... a... možeš... mu... usput... objasniti... i... zašto... nisi... sam... priskočio... u... pomoći!"

"Daj smiri živce!" odvrati Mundungus. Šćućurio se, rukama pokrivši glavu. "Idem, idem!"

Nestao je uz novi prasak.

"Nadam se da će ga Dumbledore zatući!" bijesno reče gospođa Figg. "Harry, daj se već jednom pomakni. Što čekaš?"

Harry je zaključio da nema smisla tratiti ono malo daha što mu je preostalo objašnjavajući da jedva uspijeva hodati pod Dudleyjevom masom. Opet je malo podigao poluonesviještenog Dudleyja i nastavio teturati.

"Otpratit ću te do vrata", reče gospođa Figg kad su skrenuli u Kalinin prilaz. "Za slučaj da ih ima još... majko moja, kakva katastrofa... i još si se morao sam braniti... a Dumbledore nam je zapovjedio da te pod svaku cijenu čuvamo od korištenja magije... pa, nema smisla plakati nad prolivenim čarobnim napitkom... ali sad je zmaj odnio šalu."

"Dakle," zasopće Harry, "Dumbledore... je uredio... da me prate?"

"Naravno", nestrpljivo odvrati gospođa Figg. "Zar si mislio da će te pustiti da sam lunjaš uokolo nakon onoga što se dogodilo u lipnju? Mislim stvarno, mladiću, a meni su rekli da si inteligentan... evo nas... ulazi unutra i ne napuštaj kuću", reče ona kad su stigli do broja četiri. "Pretpostavljam da će netko uskoro stupiti u vezu s tobom."

"Što ćete vi učiniti?" brzo upita Harry.

"Idem ravno kući", odvrati gospođa Figg, ogledavajući se po mračnoj ulici. Stresla se. "Morat ću pričekati nove upute. Ti se samo drži kuće. Laku noć."

"Čekajte, nemojte još ići! Htio bih znati..."

Ali gospođa Figg već se odgegala dalje, uz klepetanje papuča i zveckanje limenki u torbi.

"Čekajte!" vikne Harry za njom. Imao je milijun pitanja za svakoga tko je bio u kontaktu s Dumbledoreom; ali gospođu Figg je u roku od nekoliko sekundi progutala tama. Mršteći se, Harry je opet bolje namjestio Dudleyja na ramenu i polako, mučno krenuo uz vrtnu stazu kućnog broja četiri.

Svetlo u hodniku bilo je upaljeno. Harry je zataknuo štapić za pojasa traperica, pozvonio i gledao kako obris tete Petunije postaje sve veći, neobično izobličen valovitim staklom ulaznih vrata.

"Diddy! Pa bilo je i vrijeme, već sam se stvarno... stvarno... *Diddy, što ti se dogodilo?*"

Harry je krajičkom oka pogledao Dudleyja i u posljednji čas se izvukao iz njegove ruke. Dudley se malo ljaljao na mjestu, blijedozelen u licu... a onda je otvorio usta i povratio po otiraču za noge.

"DIDDY! Diddy, što ti je? Vernone? VERNONE!"

Harryjev tetak dogalopirao je iz dnevne sobe. Brk zbog kojeg je podsjećao na morža lamatao je amotamo, što je uvijek bio znak krajnje uzrujanosti. Pohitao je prema ulazu da pomogne teti Petuniji prenijeti malaksalog Dudleyja preko praga bez gaženja blijuvotine pred vratima.

"Bolestan je, Vernone!"

"Što ti je, sine? Što se dogodilo? Je li ti gospođa Polkiss uz čaj ponudila neko strano jelo?"

"Dušo, zašto si sav prekriven zemljom? Zar si ležao na tlu?"

"Čekaj malo... sine, nisu te valjda opljačkali?"

Teta Petunija vrisne.

"Zovi policiju, Vernone! Zovi policiju! Diddy, dušo, reci nešto mamici! Što su ti učinili?"

Činilo se da u čitavom tom metežu nitko nije primijetio Harryja, što je njemu savršeno odgovaralo. Uspio se uvući u kuću sekundu prije nego što je tetak Vernon zalupio vratima. Dok su Durslevjevi uz dernjavu hodali niz hodnik prema kuhinji, Harry se oprezno i tiho prikradao stepenicama.

"Tko ti je to učinio, sine? Reci nam kako se zovu. Sredit ćemo mi njih, ništa se ti ne brini."

"Psst! Pokušava nešto reći, Vernone! Što je, Diddy? Reci mamici!"

Harry je upravo bio spustio nogu na najdonju stepenicu kad je Dudley napokon progovorio.

"On."

Harry se ukipio i zažmario, pripremajući se za eksploziju.

"MALI! DOLAZI OVAMO!"

Osjećajući mješavinu zebnje i bijesa, Harry je polako spustio nogu sa stube na pod i pošao za Dursleyjevima.

Nakon tame izvan kuće, brižljivo očišćena kuhinja svjetlucala je nestvarnim sjajem. Teta Petunija smještala je Dudleyja u stolicu; koža mu je još bila zelenasta i oblivena znojem. Tetak Vernon stao je ispred stalaka za sušenje suđa i pogledom suženih očica prostrijelio Harryja.

"Što si učinio mom sinu?" zareži on prijeteći.

"Ništa", odvrati Harry, savršeno svjestan da mu tetak Vernon neće povjerovati.

"Što ti je učinio, Diddy?" upita teta Petunija potresenim glasom, brišući bljuvotinu s prednjeg dijela Dudleyjeve kožne jakne. "Je li... je li to od znaš-već-čega, dušo? Je li upotrijebio... ono?"

Polako i drhtavo, Dudley kimne glavom.

"Nisam!" oštro zaniječe Harry kad je teta Petunija počela kukati, a tetak Vernon podigao šake. "Nisam mu ništa učinio, nisam to bio ja, nego..."

No upravo u tom trenutku u kuhinju je kroz prozor uletjela šumska ušara. Za dlaku promašivši tjeme tetka Vernona, preletjela je kuhinju i pred Harryjeve noge iz kljuna ispustila veliku omotnicu od pergamentnog papira. Okrznuvši vrhovima krila gornji dio hladnjaka, graciozno se okrenula te istim putem izletjela van i nestala iznad vrta.

"SOVE!" zaurla tetak Vernon, dok je njegova najaktivnija žila, ona u sljepoočnici, titrala od bijesa. Žestoko je zalupio kuhinjski prozor. "OPET SOVE! NE ŽELIM VIŠE NI JEDNU SOVU U SVOJOJ KUĆI!"

Ali Harry je već rastrgao omotnicu i izvukao pismo iz nje. Srce mu se popelo negdje u blizinu Adamove jabočice, udarajući kao ludo.

*Poštovani gospodine Potter,
primili smo obavijest da ste večeras, u devet sati i dvadeset tri minute izveli čaroliju Patronus u predjelu naseljenom bezjacima, naočigled jednog od njih.*

Budući da je riječ o ozbilnjom prekršaju Dekreta za ograničavanje čarobnjačke djelatnosti maloljetnika, zabranjuje vam se daljnje pohađanje Škole vještičarenja i čarobnjaštva u Hogwartsu. Uskoro će vas posjetiti predstavnici Ministarstva da unište vaš čarobni štapić.

S obzirom na to da ste već primili službeno upozorenje za prethodni prekršaj po članu 13. Statuta o tajnosti Međunarodne udruge čarobnjaka, sa žaljenjem vam javljamo da se zahtijeva vaš dolazak na disciplinsko saslušanje u Ministarstvu magije, koje će se održati u 9 sati ujutro 12. kolovoza.

Želimo vam sve najbolje.

Srdačni pozdravi,

Mafalda Hopkirk

Ured za neovlaštenu uporabu magije

Ministarstvo magije

Harry je pismo pročitao dvaput. Bio je samo maglovito svjestan da teta Petunija i tetak Vernon nešto govore. Sve je u njemu obamrlo i sledilo se. Kroz svijest mu se poput otrovne strelice probila jedna činjenica. Izbacili su ga iz Hogwartsa. Svernu je kraj. Više se nikad neće vratiti.

Podigao je pogled prema Dursleyjevima. Tetak Vernon se deroao, crven u licu i podignutih šaka. Teta Petunija grlila je Dudleyja, koji je opet povraćao.

Harryjev privremeno omamljeni mozak se oporavio. *Uskoro će vas posjetiti predstavnici Ministarstva da unište vaš čarobni štapić.* Preostalo mu je samo jedno. Morat će krenuti u bijeg - i to odmah. Harry nije znao kamo će otići, ali u jedno je bio siguran: i u Hogwartsu i izvan njega, trebao je svoj čarobni štapić. Gotovo kao u snu, izvukao je štapić i okrenuo se da ode iz kuhinje.

"A kamo si se ti to zaputio?" zaurla tetak Vernon. Ne dobivši odgovor, zatoptao je kroz kuhinju da mu prepriječi izlaz u hodnik. "Nisam još završio s tobom, mali!"

"Miči mi se s puta", tiho reče Harry.

"Ostaješ ovdje dok mi ne objasniš kako je moj sin..."

"Ako mi se ne makneš s puta, ureći će te", prekine ga Harry i podigne štapić.

"Nećeš me tako lako prijeći!" zareži tetak Vernon. "Znam da ga ne smiješ koristiti izvan one ludnice koju zoveš školom!"

"Upravo su me izbacili iz te ludnice", odvrati Harry. "Dakle, smijem raditi što god hoću. Imaš tri sekunde. Jedan... dva..."

Kuhinjom se prołomio gromoglasan tresak. Teta Petunija je vrissnula, tetak Vernon je zaurlao i sagnuo se, a Harry je i treći put u istoj večeri pokušao ustanoviti odakle je došla buka koju nije on izazvao. Ovaj put je smjesta spazio počinitelja: na prozorskoj dasci s vanjske strane prozora sjedila je ošamućena, raskuštrana kukuvija koja se upravo sudarila sa zatvorenim prozorom.

Ne obazirući se na tetkov ojađeni urlik "SOVE!", Harry je pretrčao prostoriju i povukao kvaku prema sebi. Sova je ispružila nogu za koju je bio privezan mali svitak, otresla perje i uzletjela čim je Harry preuzeo pismo. Drhtavim je rukama odmotao drugu poruku, na brzinu našvrljanu na papiru punom mrlja od crne tinte.

Harry,

Dumbledore je upravo stigao u Ministarstvo i pokušava riješiti stvar. NE IZLAZI IZ KUĆE TETE I TETKA. NE IZVODI VIŠE NIKAKVE ČAROLIJE. NIKOME NE DAJ SVOJ ŠTAPIĆ.

Arthur Weasley

Dumbledore pokušava riješiti stvar... što to znači? Je li Dumbledore dovoljno moćan da opozove odluku Ministarstva magije? Znači li to da će se možda moći vratiti u Hogwarts? Osjetio je kako mu u prsima buja nova nada, iako ju je gotovo odmah zagušila panika - kako da odbije predaju štapića bez pribjegavanja magiji? Morao bi se upustiti u dvoboju s predstavnicima Ministarstva, a u tom slučaju trebalo bi mu mnogo sreće da izbjegne Azkaban, o izbacivanju iz škole da i ne govorimo.

Mozak mu je radio sto na sat... ako se odluči za bijeg, Ministarstvo će mu stalno biti za petama. Drugo je rješenje bilo da ovdje čeka na njih. Prva mu je mogućnost bila privlačnija, ali znao je da mu gospodin Weasley želi najbolje... i na kraju krajeva, Dumbledore je dosad riješio i mnogo gore zavrzlame od ove. "U redu", reče Harry. "Predomislio sam se. Ostajem." Bacio se na kuhinjsku stolicu i zagledao se u Dudleyja i tetu Petuniju. Dursleyjevi su djelovali zatečeno takvom iznenadnom promjenom. Tetka Petunija zdvojno je pogledala tetka Vernona. Žila u njegovoj porumenjeloj sljepoočnici titrala je jače nego ikad.

"Odakle su došle sve te vraže sove?" zareži on.

"Prva je došla iz Ministarstva magije, koje me izbacilo iz škole", spokojno odvrati Harry. Napinjao je uši ne bi li čuo zvukove izvana, da ne propusti dolazak predstavnika Ministarstva, pa mu je zbog toga bilo lakše, a i praktičnije, odgovarati na tetkova pitanja nego slušati njegovu bijesnu dernjavu. "Drugu je poslao tata mog prijatelja Rona. On radi u Ministarstvu."

"*Ministarstvo magije?*" uzvikne tetak Vernon. "Zar u vlasti sjede ljudi poput tebe? Pa to sve objašnjava, sve, nije ni čudo što nam zemlja propada."

Kad mu Harry nije odgovorio, tetak Vernon prostrijelio ga je pogledom i siknuo: "A zašto su te izbacili?"

"Zato što sam izveo čaroliju."

"AHA!" zagrmio je tetak Vernon, udarivši šakom po hladnjaku, koji se od siline udarca otvorio. Nekoliko Dudleyjevih dijetalnih grickalica prevrnulo se i tresnulo na pod. "Priznaješ, dakle! Što si učinio Dudleyju?"

"Ništa", reče Harry, sad malo manje spokojan. "To nisam bio ja..."

"Jesi", neočekivano promrsi Dudley, a tetak Vernon i teta Petunija zamlatarali su rukama prema Harryju da ga ušutkaju i istodobno se sagnuli nad Dudleyja.

"Nastavi, sine," reče tetak Vernon, "što ti je učinio?"

"Reci nam, dušo", šapne teta Petunija.

"Uperio je štapić u mene", promrmlja Dudley.

"Da, istina, ali nisam ga upotrijebio..." bijesno poče Harry, "ali..."

"ZAVEŽI!" zagrimiše tetak Vernon i teta Petunija u isti glas.

"Nastavi, sine", ponovi tetak Vernon, dok su mu se brkovi mahnito trzali.

"Sve se smračilo", promuklo poče Dudley i strese se. "Svuda mrak. A onda sam č-čuo... stvari. U g-glavi."

Tetak Vernon i teta Petunija pogledaše se s najdubljim užasom. Ako je prvo mjesto na ljestvici omrznutih

im stvari zauzimala magija - a drugo susjedi koji su uspješnije od njih izigravali zabranu zalijevanja - ljudi koji čuju nepostojeće glasove definitivno su bili pri samom vrhu. Očito su mislili da Dudley silazi s uma.

"Kakve si stvari čuo, Mucice?" suznih očiju šapne teta Petunija, blijeda kao krpa.

Ali Dudley nije bio u stanju govoriti. Opet se stresao i odmahnuo krupnom plavokosom glavom. Unatoč tupoj zebnji koja ga nije napuštala od dolaska prve sove, Harry je ipak osjetio stanovitu znatiželju. Žrtve dementora bile su prisiljene ponovo proživjeti najgore trenutke svog života. Što je to morao odslušati maženi i paženi nasilnik Dudley?

"Kako to da si pao, sine?" upita tetak Vernon neprirodno tihim glasom, prikladnim za razgovor uz uzglavlje teškog bolesnika.

"S-spotaknuo sam se", nesigurno odvrati Dudley. "A onda..."

Uperio je prst u svoj masivni prsni koš. Harry je znao što hoće reći. Dudley se prisjećao vlažne studeni koja je žrtvi ispunjavala pluća dok su joj dementori iz nutrine isisavali nadu i radost.

"Užasno", promuklo istisne Dudley. "A onda..."

"Dobro", reče tetak Vernon lažno smirenim glasom. Teta Petunija zabrinuto je stavila ruku na Dudleyjevo čelo, da vidi ima li temperaturu. "Što se onda dogodilo, Dudliću?"

"Osjećao sam... osjećao sam... osjećao sam... kao da... kao da..."

"Kao da više nikad nećeš biti sretan", bezbojnim glasom dovrši Harry.

"Da", šapne Dudley, koji je još drhtao.

"Tako dakle!" reče tetak Vernon. Kad se uspravio, glas mu je opet bio uobičajeno dubok i glasan. "Bacio si na mog sina nekakav luđački urok zbog kojeg je mislio da čuje glasove i povjerovao da je - da je osuđen na nesreću ili tako nešto, je li?"

"Koliko vam puta moram ponoviti?" reče Harry, ljući i glasniji nego prije. "Ja nisam ništa učinio! Za to su kriva dva dementora!"

"Dva... ma kakve su to bljezgarije?"

"De-men-to-ri", sricao je Harry, polako i razgovijetno. "Dvojica."

"A koji ti je to vrag?"

"Oni su čuvari čarobnjačkog zatvora Azkabana", oglasi se teta Petunija.

Nakon tih riječi nastupile su dvije sekunde vrlo glasne tišine, a onda je teta Petunija rukom poklopila usta kao da joj je izletjela nekakva grozna psovka. Tetak Vernon pogledao ju je iskolačenim očima. Harryju se vrtjelo u glavi. Gospođa Figg bila je jedno - ali *teta Petunija*?

"Otkud ti to znaš?" upita je on zaprepašteno.

Teta Petunija djelovala je kao da je zgranuta vlastitim ponašanjem. Dobacila je tetku Vernonu pogled pun bojažljivog ispričavanja, a potom je malo odmaknula ruku, otkrivajući konjske zube.

"Čula sam... onog *njezina* groznog dečka... kad joj je prije mnogo godina... pričao o njima", reče ona

isprekidanim glasom.

"Ako misliš na moje mamu i tatu, zašto ih ne zoveš po imenu?" glasno upita Harry, ali teta Petunija nije se obazirala na njega. Izgledala je strahovito uznemireno.

Harry je bio šokiran. Izuzme li se jedan ispad prije nekoliko godina, kad je teta Petunija Harryjevu majku vrišteći nazvala nakazom, ovo je bilo prvi put da je spomenula svoju sestru. Zapanjilo ga je što se nakon toliko godina još sjeća tako sitnog podatka iz svijeta magije, jer se obično svim silama trudila poreći čak i samo njegovo postojanje.

Tetak Vernon je dvaput otvorio pa zatvorio usta, kao da se više ne može sjetiti kako se govori. Kad ih je otvorio i treći put, hrapavim glasom reče:

"Dakle ... dakle... oni...ovaj... oni... ovaj... oni stvarno postoje, je li... mislim... ti... dementitipovi?"

Teta Petunija kimne glavom.

Tetak Vernon naizmjenično je gledao tetu Petuniju, Dudleyja i Harryja, kao da bi najradije čuo riječi 'prvoaprilska šala'. Želja mu se nije ostvarila pa je opet otvorio usta, ali dolazak treće sove te večeri poštedio ga je napora da pronađe nove riječi. Uletjela je kroz još otvoreni prozor poput topovske kugle od perja i s treskom sletjela na kuhinjski stol, zbog čega je sve troje Dursleyjevih prestrašeno poskočilo. Harry je iz sovine kljuna istrgnuo drugu omotnicu službenog izgleda i otvorio. Sova je odletjela natrag u noć.

"Prestanite... više... s tim vražjim... *sovama*", odsutno je promrmljao tetak Vernon. Odmarširao je do prozora i zalupio ga.

Poštovani gospodine Potter,

glede našeg dopisa otpisanog prije otprilike dvadeset dvije minute, Ministarstvo magije opozvalo je odluku da smjesta uništi vaš čarobni štapić. Smijete ga zadržati do disciplinskog saslušanja koje će se održati 12. kolovoza, kad ćemo donijeti i službenu odluku.

Nakon konzultacija s ravnateljem Škole vješticiarenja i čarobnjaštva u Hogwartsu, Ministarstvo je odlučilo dopustiti da se pitanje vašeg izbacivanja iz škole riješi istom prigodom. Stoga ste do daljnega samo suspendirani.

Sve najbolje. Srdačni pozdravi, Mafalda Hopkirk

Ured za neovlaštenu uporabu magije

Ministarstvo magije

Harry je dopis pročitao triput, munjevitom brzinom. Teret užasa koji mu je pritiskao prsa malo je popustio. Bilo mu je lakše sad kad je znao da još nije nepovratno izbačen iz škole, ali to nije bilo ni približno dovoljno da ukloni sve njegove strahove. Činilo se da sve ovisi o saslušanju zakazanom za 12. kolovoza.

"Pa?" upita tetak Vernon, vraćajući Harryja u sadašnjost. "Što sad? Jesu li te osudili na nešto? Imaju li tvoji smrtnu kaznu?" dometne on, pun nade.

"Moram otići na saslušanje", odvrati Harry.

"I tamo će ti izreći presudu?"

"Valjda."

"U tom slučaju, još se imam čemu veseliti", otrovno primijeti tetak Vernon.

"Pa, ako je to sve", reče Harry i ustane. Očajnički se želio povući u osamu i razmisliti o svemu, možda čak

poslati pismo Ronu, Hermioni ili Siriusu.

"VRAGA JE TO SVE!" prodere se tetak Vernon. "SJEDI!"

"Što je sad?" nestrpljivo će Harry.

"DUDLEY!" zagrmi tetak Vernon. "Želim znati što se točno dogodilo mom sinu!"

"PA DOBRO!" zaurla Harry. Bio je tako bijesan da su iz vrška njegova štapića suknule crvene i zlatne iskrice. Sve se troje Dursleyjevih lecnulo. Izgledali su prestravljeni.

"Dudley i ja smo bili u onom prolazu između Magnolijina vijenca i Aleje glicinija", poče Harry. Govorio je brzo, nastojeći obuzdati bijes. "Dudley se pravio pametan, ja sam izvukao štapić, ali nisam ga upotrijebio. Onda su se pojavila dva dementora..."

"Ali ŠTO su ti dementoidi?" bijesno upita tetak Vernon. "Što oni RADE?"

"Rekao sam ti... isisavaju svu radost iz osobe," reče Harry, "a ako uhvate priliku, poljube te..."

"Poljube?" ponovi tetak Vernon, iskolačenih očiju. "Poljube?"

"Tako to zovu kad ti isisavaju dušu iz usta."

Teta Petunija prigušeno krikne.

"Njegovu dušu? Nisu mu uzeli... još uvijek ima..."

Zgrabila je Dudleyja za ramena i protresla ga, kao da pokusava provjeriti može li čuti kako mu negdje u tijelu zvecka duša.

"Naravno da mu nisu uzeli dušu, znala bi da jesu", iznervirano odvrati Harry.

"Obranio si se, je li, sine?" glasno progovori ujak Vernon. Izgledao je kao čovjek koji očajnički pokušava vratiti razgovor na shvatljivu razinu. "Dobro si ih izbubetao, zar ne?"

"Ne možeš dementora *izbubetati*", procijedi Harry kroz zube.

"Zašto je onda dobro?" svadljivo upita tetak Vernon. "Zašto onda nije sav prazan?"

"Zato što sam upotrijebio *Patronus...*"

SVUŠ. Začulo se zveketanje, lepetanje krila i meko pljuštanje prašine, a zatim je iz kuhinjskog kamina izletjela četvrta sova.

"O, ZA BOGA MILOGA!" zagrmi tetak Vernon, čupajući čitave busene dlaka iz brkova. To već odavno nije učinio. "NE ŽELIM DA OVAMO DOLAZE SOVE, NEĆU TO TRPJETI, KAŽEM VAM DA NEĆU!"

No Harry je već skidao svitak pergamenta sa sovine noge. Toliko je bio uvjeren da je pismo stiglo od Dumbledorea i da objašnjava sve - dementore, gospodu Figg, postupke Ministarstva i što Dumbledore kani poduzeti da riješi stvar - da je prvi put u životu bio razočaran što vidi Siriusov rukopis. Ne obazirući se na neprekinitu tetkovu tiradu o sovama, zaškiljio je zbog oblaka prašine koji je posljednja sova podigla izašavši kroz dimnjak i pročitao Siriusovu poruku.

Arthur nam je upravo javio što se dogodilo. Što god da namjeravaš učiniti, više ne napuštaj kuću.

Harry je tu poruku doživio kao tako manjkav odgovor na sva noćašnja zbivanja da je u nevjerici okrenuo pergament na drugu stranu, tražeći ostatak pisma. Ali to je bilo sve.

Opet ga je obuzeo bijes. Zar mu nitko neće reći "bravo" što se vlastitim snagama odupro dvojici dementora? I gospodin Weasley i Sirius ponašali su se kao da je pogriješio i kao da mu kane očitati bukvicu čim utvrde razmjere počinjene štete.

"... ta glijezda, hoću reći, najezda sova koje mi stalno ulijeću u kuću i izlijeću iz nje. Neću to trpjeti, mali, neću..."

"Ne mogu im zabraniti da dolaze", odbriši Harry, gužvajući Siriusovo pismo u šaci.

"Želim čuti istinu o tome što se noćas dogodilo!" zaštekće tetak Vernon. "Ako su Dudleyja ozlijedili demenderi, kako to da su tebe izbacili iz škole? Izveo si znaš-već-što, sam si to priznao!"

Harry je duboko udahnuo, nastojeći se smiriti. Ponovo ga je hvatala glavobolja. Više od svega želio je otici iz kuhinje i maknuti se od Dursleyjevih.

"Izveo sam čaroliju Patronus da se riješim dementora", objasni on, upinjući se da ostane miran. "To je jedina obrana od njih."

"Ali što su ti dementoidi uopće *tražili* u Little Whinging?" upita tetak Vernon ogorčeno.

"Ne bih znao", umorno uzvrati Harry. "Nemam blage veze."

Osjećao je kao da mu se glava raspada pod udarom fluorescentnog svjetla. Njegov je bijes polako slabio. Bio je iscrpljen, premoren. Svi Dursleyjevi su zurili u njega.

"Ti si kriv", optuži ga tetak Vernon. "Ovo ima neke veze s tobom, mali, siguran sam u to. Zašto bi se inače ovdje pojavili? Zašto bi došli u taj prolaz? Ti si sigurno jedini - jedini..." Očito se nije mogao prisiliti da izgovori riječ *čarobnjak*. "Jedini znaš-već-što u krugu od nekoliko kilometara."

"Ne znam zašto su bili tamo."

Ali riječi tetka Vernona opet su stavile u pogon iscrpljeni Harryjev mozak. Zašto su dementori došli u Little Whinging? Zar je bilo *moguće* da su se sasvim slučajno našli baš u prolazu u kojem se nalazio Harry? Je li ih netko poslao? Je li Ministarstvo magije izgubilo kontrolu nad dementorima? Jesu li napustili Azkaban i pridružili se Voldemortu, kako je Dumbledore i predvidio?

"Ti demonteri čuvaju nekakav zatvor za čudake?" upita ujak Vernon, grubo prekidajući tok Harryjevih misli.

"Da", potvrdi Harry.

Kad bi ga bar prestala boljeti glava, kad bi bar mogao jednostavno napustiti kuhinju, otici u svoju zamračenu sobu i *razmisli*...

"Aha! Došli su te uhiti!" reče tetak Vernon uz slavodobitno držanje čovjeka koji je upravo postavio neoborivu teoriju. "U tome je stvar, zar ne, mali? Ti si odmetnik!"

"Naravno da nisam", reče Harry, mašući glavom kao da pokušava otjerati muhu. Mozak mu je sad radio punom parom.

"Zašto onda...?"

"Sigurno ih je on poslao", tiho zaključi Harry, razgovarajući više sam sa sobom nego s tetkom Vernonom.

"Što si rekao? Tko ih je sigurno poslao?"

"Lord Voldemort", odvrati Harry.

Pomislio je usput kako je čudno što Dursleyjevi, koji se trzaju, cvile i drhte svaki put kad čuju riječi 'čarobnjak', 'magija' ili 'čarobni štapić', nisu ni trepnuli na spomen imena najopakijeg čarobnjaka svih vremena.

"Lord... čekaj malo", reče tetak Vernon i namršti se. U svinjskim očicama vidjelo se da počinje shvaćati. "Već sam čuo to ime... to je onaj koji je..."

"Ubio moje roditelje, tako je", potvrdi Harry.

"Ali on je mrtav", nestrpljivo će tetak Vernon, ničim ne pokazujući da bi smrt Harryjevih roditelja možda mogla biti bolna tema. "Tako je rekao onaj div. On je mrtav."

"Više nije", sumorno odvrati Harry.

Stvarno je bilo čudno stajati tu, u sterilnoj kuhinji tete Petunije, pokraj luksuznog hladnjaka i televizora s velikim ekranom, i s tetkom Vernonom uljudno raspravljati o lordu Voldemortu. Pojava dementora u Little Whingingu kao da je probila veliki, nevidljivi zid koji je nepokolebljivo nemagijsko okruženje Kalinina prilaza dijelio od ostatka svijeta. Harryjeva dva života najednom su se stopila u jedan i sve se okrenulo naglavce; Dursleyjevi su postavljali pitanja o potankostima magijskog svijeta, gospođa Figg je poznavala Dumbledorea, dementori su letjeli po Little Whingingu, a Harry se možda više nikad neće vratiti u Hogwarts. Njegova glavobolja opet se pojačala.

"Živ je?" šapne teta Petunija.

Nikad prije nije tako pogledala Harryja. A Harry je odjednom, prvi put u životu, bio potpuno svjestan da je teta Petunija sestra njegove mame. Da ga je netko pitao, ne bi znao objasniti zašto ga je ta spoznaja upravo u tom trenutku potresla do srži. Znao je samo da nije jedina osoba u prostoriji koja naslučuje što bi mogao značiti povratak lorda Voldemorta. Teta Petunija mu nikad prije, u cijelom svom životu, nije uputila takav pogled. Njezine velike, svijetle oči (nimalo nalik na sestrine) nisu se suzile zbog antipatije ili bijesa, nego su naprotiv bile širom raširene i pune straha. Ona lažna slika koju je teta Petunija agresivno održavala cijeli Harryjev život - da ne postoji magija ni bilo kakav drugi svijet osim onog u kojem žive ona i tetak Vernon - kao da je izgubila moć.

"Da", reče Harry, sad se obraćajući izravno teti Petuniji. "Vratio se u život prije mjesec dana. Vidio sam ga."

Njezine ruke pronašle su masivna, u kožu odjevena Dudleyjeva ramena i čvrsto ih stegnule.

"Čekaj malo", umiješa se tetak Vernon. Pogledavao je čas svoju ženu čas Harryja, izgledajući kao da ga je to dotad nečuveno razumijevanje između njih dvoje posve izbacilo iz takta. "Čekaj malo. Kažeš, taj se lord Voldemort vratio u život."

"Da."

"To je onaj koji ti je ubio roditelje."

"Da."

"I sad huška dismentore na tebe?"

"Izgleda", reče Harry.

"Shvaćam", izjavi tetak Vernon, pogledavši prvo suprugu, koja je bila bijela kao kreč, potom Harryja. Popravio je hlače. Izgledao je kao da se nadima, kao da se njegovo krupno grimizno lice rasteže naočigled Harryja. "Dobro, to je onda to", reče on. Činilo se da će mu košulja puknuti koliko se napuhnuo. *"Gubi se iz ove kuće, mal!"*

"Molim?" upita Harry.

"Čuo si me - VAN!" zagrmi tetak Vernon, na što su poskočili čak i teta Petunija i Dudley. "VAN! VAN! Trebao sam to odavno učiniti! Sove se ponašaju kao da im je ovo odmaralište, deserti lete u zrak, uništio si mi pola dnevne sobe, Dudleyjev rep, Marge na stropu, a tek onaj leteći Ford Anglia... VAN! VAN! Dosta je bilo! Gotov si! Nećeš ovdje stanovati ako te proganja neki luđak, nećeš ugrožavati moju ženu i sina, nećeš nam svima stvarati probleme. Ako te čeka isti kraj kao i tvoje beskorisne roditelje, meni je dosta. VAN!"

Harry se ukipio na mjestu. U lijevoj je ruci stiskao dopise iz Ministarstva te poruke gospodina Weasleyja i Siriusa. *"Što god da namjeravaš učiniti, više ne napuštaj kuću. NE IZLAZI IZ KUĆE TETE I TETKA."*

"Čuo si me!" ponovi tetak Vernon i nagne se prema njemu. Njegovo golemo, pocrvenjelo lice bilo je tako blizu Harryjeva lica da je na koži osjećao prskanje sline. "Idi! Prije pola sata si jedva čekao da odeš iz kuće! Imaš moju podršku! Gubi se i ne dolazi nam više u kuću! Nije mi jasno ni zašto smo te uopće primili, Marge je bila u pravu, trebali smo te poslati u sirotište. Bili smo preblagi za vlastito dobro, mislili smo da ćemo istjerati tu stvar iz tebe, da ćemo te pretvoriti u normalnog dječaka, ali od početka si bio pokvaren do srži i sad mi je stvarno dosta... sove!"

Peta sova se niz dimnjak spustila takvom brzinom da je tresnula o pod. Opet se vinula u zrak uz glasno kreštanje. Harry je podigao ruku da uhvati pismo u grimiznoj omotnici, ali sova ga je preletjela i zaputila se prema teti Petuniji, koja je vršnula i sagnula se, prekrivši rukama lice. Sova joj je crvenu omotnicu ispustila na glavu, okrenula se i vratila u dimnjak.

Harry je pojurio prema pismu, ali teta Petunija ga je prestigla.

"Možeš ga sama otvoriti," reče Harry, "ali ja ću ga svejedno čuti. To je urlojav."

"Pusti ga, Petunija!" zagrmi tetak Vernon. "Ne diraj ga, možda je opasno!"

"Glasi na mene", potreseno će teta Petunija. "Glasi na *mene*, Vernone, vidi! *Gospođa Petunija Dursley, Kuhinja, Kalinin prilaz 4...*"

Užasnuto je udahnula. Crvena omotnica počela se dimiti.

"Otvori je!" uvjeravao ju je Harry. "Učini to sama! Ionako nemaš izbora."

"Neću."

Tetina ruka je drhtala. Uspaničeno se ogledavala po kuhinji, kao da traži odstupnicu, ali već je bilo prekasno - omotnica je planula. Teta Petunija je kriknula i ispustila je.

Kuhinju je ispunio jeziv glas, odjekujući u skučenom prostoru. Dolazio je iz gorućeg pisma na stolu.

"Sjeti se mog zavjeta, Petunija."

Teta Petunija je izgledala kao da će se svaki čas onesvijestiti. Klonula je na stolicu pokraj Dudleyja i rukama sakrila lice. Ostaci omotnice u tišini su izgorjeli do pepela.

"Što je to?" promuklo upita tetak Vernon. "Što... ja ne... Petunija?"

Teta Petunija je šutjela. Dudley je tupavo zurio u majku, razjapljenih usta. Tišina ih je usisavala poput nekog strašnog vira.

Harry je krajnje zbumjeno promatrao tetu. Glava mu je pucala od bolova.

"Petunija, dušo?" plaho prozbori tetak Vernon. "P-Petunija?"

Podigla je glavu. Još se tresla. Progutala je.

"Mali... mali mora ostati, Vernone", reče ona slabašnim glasom.

"M-molim?"

"Ostat će ovdje", ponovi ona. Nije pogledala prema Harryju. Opet je ustala.

"On... ali, Petunija..."

"Ako ga izbacimo, susjedi će svašta govoriti", nastavi ona. Još je bila blijeda kao krpa, ali njezin ton ubrzano je poprimao uobičajenu oštinu i osornost. "Postavljat će nam neugodna pitanja, zanimat će ih kamo je otisao. Morat će ostati s nama."

Tetak Vernon ispuhao se poput stare gume.

"Ali, Petunija, dušo..."

Teta Petunija se nije obazirala na njega. Obratila se Harryju.

"Drži se svoje sobe", reče mu. "Ne smiješ izlaziti iz kuće. Sad idi u krevet."

Harry se nije pomaknuo.

"Tko ti je poslao urlojav?"

"Ne zapitkuj", odbrusi teta Petunija.

"Jesi li u kontaktu s čarobnjacima?"

"Rekla sam ti da ideš u krevet!"

"Što je ono značilo? Sjeti se kakvog zavjeta?"

"Idi u krevet!"

"Kako to da...?"

"ČUO SI TETU, NOSI SE U KREVET!"